

Abstrakt

Kontinentální skandinávské jazyky jsou si velmi blízce příbuzné a to často vede k předpokladu, že jejich mluvčí spolu budou schopni navzájem komunikovat, aniž by museli použít jiný jazyk, neboli budou schopni tzv. *semikomunikace* (tento termín poprvé použil Haugen ve své práci z roku 1966).

Přes historické, jazykové i společenské předpoklady však poměrně často dochází v interakcích mezi Skandinávci k nepochopení.

Práce se soustřeďuje na vzájemnou srozumitelnost dánštiny a švédštiny a její součástí je i vlastní výzkum dánsko-švédských interakcí mimo Skandinávii se zahrnutím rodilých i nerodilých mluvčích. Výzkum probíhal v Praze, v turistické kanceláři s dánskými majiteli a skandinávskou klientelou. Je založen na audio nahrávkách rozhovorů švédsky mluvících zaměstnanců kanceláře a dánských turistů.

Výzkum si klade za cíl zjistit, v jakých situacích a proč semikomunikace selhává, jak se případná nepochopení řeší a zda představují problém pro další komunikaci.

Z analyzovaných příkladů vyplynulo, že míra nepochopení je srovnatelná jak na straně dánských turistů, tak na straně švédsky mluvících zaměstnanců firmy; zároveň však jejich přítomnost ve většině případů neztížila komunikaci natolik, že by bylo nutné přejít do *lingua franca*.

Klíčová slova: receptivní multilingvismus, semikomunikace, švédština, dánština, interakce, nepochopení, jazykový management